

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **O. S.**

zastoupený advokátem Mgr. Martinem Bílým
sídlem Veleslavínova 252/5, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 - Holešovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2025, č. j. OAM-739/ZA-ZA11-K11-2024,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou ze dne 26. 5. 2025 domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ust. § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, když se žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany neměl dostavit bez závažného důvodu do azylového zařízení, ačkoliv k tomu byl podle tohoto zákona povinen, k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany

nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

2. Spolu s předmětnou žalobou byl podán návrh toho, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek, přičemž o tomto návrhu bylo ze strany zdejšího soudu rozhodnuto dne 11. 6. 2025, a to usnesením č. j. 52 Az 2/2025-15, když byl předložený návrh zamítnut.
3. V rámci vymezení žalobních důvodů je namítáno, že se správní orgán dopustil nesprávného úředního postupu, když zaslal žalobci výzvu k dostavení se k doplňujícímu pohovoru na neaktuální adresu, čímž mu tato výzva byla doručena pouze náhradním způsobem doručení, tj. fikcí, což mělo za následek, že se žalobce k tomuto pohovoru nedostavil. Žalobce si tak *de facto* výzvu nevyzvedl, proto správnímu orgánu nemohl sdělit důvod či omluvu z nedostavení se, když o konání takového pohovoru nevěděl. Žalobce poukazuje na to, že se v předmětném období přestěhoval a správnímu orgánu „*donesl doklad – potvrzení o zajištění ubytování v Ch.*“ Faktickou námitkou tak je, že měla být předmětná výzva žalobci doručována do místa, kde už „*nebydlel*“, což mělo „*zřejmě*“ způsobit nevyzvednutí zásilky. K tomu žalobce předložil několik úryvků z dostupné judikatury NSS i ÚS s poukazem na to, že se správním orgánem spolupracoval.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že setrval na svém procesním postupu, když byl žalobce od 6. 6. 2024 do 30. 5. 2025 hlášen k pobytu na adrese X, kterou uvedl v dokladu o zajištění ubytování doložením správnímu orgánu dne 5. 6. 2024. Z tohoto důvodu má žalovaný za to, že bylo doručováno v souladu s právními předpisy, neboť žalobce byl dne 3. 6. 2024 poučen o tom, že má povinnost na uvedené adrese přebírat doručované písemnosti. Žalovaný nadále uvedl, že teprve ke dni 29. 5. 2025 eviduje změnu žalobcova hlášeného pobytu, a to na adresu X. K tomu žalovaný dodává, že s odkazem na správní spis je patrné, že žalobce až do okamžiku zastavení řízení změnu své adresy správnímu orgánu nedoložil. Naopak změna adresy byla evidována až ke dni 29. 5. 2025, tj. „*dlouho po vydání napadeného správního rozhodnutí*“. Navíc žalovaný doplňuje, že změna pobytu byla správnímu orgánu doručena až po podání předmětné žaloby.
5. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
6. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 02. 07. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, „*úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“.* Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající

přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů

splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

9. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
  - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
  - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
  - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
  - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
  - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
10. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
11. Za klíčovou spornou otázku mezi stranami je možné považovat **doručování písemností**, a to především předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. 3. 2025, jakož i následné doručování meritorního rozhodnutí ze dne 3. 4. 2025.
12. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, platí: „*Písemnosti se doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo*

prostřednictvím datové schránky.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení mj. platí: „Adresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1...“

13. Ust. § 82 odst. 1 zákona o azylu mj. říká: „...V oznámení žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvede adresu, kde se bude zdržovat...“
14. Nicméně bližší úprava věnující se místu hlášeného pobytu je obsažena v ust. § 77 zákona o azylu. Současná právní úprava připouští doručování různými způsoby od datových zpráv, přes doručování na adresu pobytu či do azylového zařízení, přes úřední desku až po doručení na místě. Nicméně, pokud nebude doručováno do datové schránky žadatele či jemu na místě, tak se doručuje do místa jeho hlášeného pobytu. Na adrese ohlášeného pobytu by si pak azylant měl zabezpečit to, aby tam byl dosažitelný, např. označením poštovní schránky svým jménem, přičemž o takové povinnosti je poučován. Oznámená adresa toho, kde se cizinec bude zdržovat (typ. za účelem výkonu pracovní činnosti) slouží k několika účelům, mezi kterými můžeme vzpomenout právě doručování písemností, ale i udržení oficiálního přehledu o pohybu a pobytu daného cizince na území ČR pro příslušné státní orgány (viz. CHMELÍČKOVÁ, N., VOTOČKOVÁ, V. *Zákon o azylu. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, s. 70-100 a 220-228. ISBN 978-80-7552-479-9).
15. Jakákoliv změna takového pobytu cizince pak musí být hlášena příslušnému orgánu tak, aby zůstal zachován smysl dotčené právní úpravy, tj. dosažitelnost cizince. Nejen z tohoto důvodu zákon o azylu upravuje i otázku změny místa hlášeného pobytu, neboť se jedná o významnou skutečnost, se kterou se nese riziko, že řízení o udělení mezinárodní ochrany může být zastaveno, jak se tomu stalo i v nynějším případě. Porušení povinnosti ohlásit změnu pobytu zakládá nemožnost dovolávat se absence řádného doručení, neboť v takovém případě je de facto příslušný orgán uváděn v omyl (viz. KOSAR, D., MOLEK, P. a kol. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 322-325 a 468-470. ISBN 978-80-7357-476-5).
16. V nynější věci se tomu stalo právě tak, protože žalobce byl dne 3. 6. 2024 spolu s výzvou k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany široce poučen o jeho právech a povinnostech, což má soud doloženo na základě předloženého správního spisu, a to *in concreto* č. l. 4 až 14 správního spisu). Následně byl žalovanému dne 5. 6. 2024 doložen doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, jenž vystavil V. M., roč. XXX, na adresu X. Žádná jiná adresa, resp. změna adresy, nebyla v průběhu vedeného správního řízení žalovanému oznámena, proto žalovaný v souladu se zákonem postupoval tak, že doručoval právě na tuto adresu.
17. Jak sám žalovaný poukázal, tak změna adresy (hlášeného pobytu) mu byla oznámena až ke dni 29. 5. 2025, což má soud ověřeno ze dvou zdrojů, a to jednak z podacího razítka MV ČR, kde stojí právě datum 29. 5. 2025 (č. l. 24 soudního spisu), ale rovněž z doložené lustrace v dostupných registrech, která byla provedena také dne 29. 5. 2025 (č. l. 25 soudního spisu). Jak příhodně žalovaný poukázal, tak ani soudu neuniklo, že mu tato změna byla ohlášena až dne 29. 5. 2025, tj. tři dny po podání předmětné správní žaloby, *ergo* v době zahájeného soudního řízení. Na základě těchto zjištění tak musí krajský soud konstatovat, že žalobce nepostupoval v souladu se svými procesními povinnostmi, když neohlásil změnu pobytu tak, aby mu byl schopen žalovaný jako příslušný orgán veřejné moci úspěšně doručovat písemnosti. K tomu třeba odkázat na judikaturní praxi, kterou bylo konstatováno, že neoznámení změny adresy pobytu nemůže vyvolat účinky spojené s vadným doručováním (srov. usnesení NSS ze dne 1. 7. 2004, č.j. 2 Azs 258/2004-40). Celá věc je o to bizarnější,

když si lze všimnout toho, že doklad (potvrzení) o zajištění ubytování (vydaný právnickou osobou RELAX CR s.r.o., IČO 05950040, vztahující se už k adrese X, bylo vydáno dne 21. 1. 2025, ale správnímu orgánu doručeno až dne 29. 5. 2025).

18. Ve zmíněných intencích porušení dílčích povinností žalobce a jeho snahy dovolat se úspěšné soudní ochrany je třeba odkázat na zásadu *ex iniuria ius non oritur* neboli z nepráva nemůže vzniknout právo. Navíc lze k tomu odkázat na bod 18 rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 1 Azs 482/2019-27, ve kterém bylo deklarováno, že povinnost součinnosti žadatele o mezinárodní ochranu obsahuje rezolutní požadavek na uvádění pravdivých a úplných informací z jeho strany. Z toho je klíčových několik elementů, kterými jsou povinnost, součinnost, pravdivost a úplnost. Aspekt povinnosti se váže k náležité aktivitě povinné osoby, když záleží právě na ní, a nikoliv na správním orgánu, aby se starala o plnění svých dílčích povinností. Kontrárně se zde neuplatňuje zásada vyšetřovací, která by tížila správní orgán. Žalobce tak byl povinen správnímu orgánu ohlásit změnu svého pobytu tak, aby byl k zastižení, tj. aby si přebíral písemnosti. Součinnost se váže k tomu, že žalobce měl se správním orgánem aktivně spolupracovat. K tomu lze odkázat na usnesení NSS ze dne 1. 7. 2004, č. j. 2 Azs 258/2004-40, ve kterém soud dospěl k závěru, že ve správním řízení o mezinárodní ochraně se uplatňuje zvýšená snaha o jeho rychlost a efektivnost, když je nezbytná i náležitá součinnost žadatele, do které se nutně řadí i vzájemně fungující komunikace mezi ním a příslušnými státními orgány. Tento aspekt sám žalobce v rámci žaloby vzpomíná, když si jej však vykládá účelově. Projev součinnosti neměl být chápán tak, že žalobce bude se správním orgánem spolupracovat teprve ve chvíli, kdy sám bude potřebovat nebo chtít, ale tak, že je k tomu povinován i tak, že jej správní orgán bude potřebovat zastihnout či mu doručit písemnost, kterou by jako účastník řízení aktivně převezme. Pravdivost klade požadavek na to, aby uváděné skutečnosti byly založeny na objektivitě stavu, tj. aby žalobce uvedl skutečnou adresu, kde bude skutečně k zastižení. Posledně se jedná o úplnost, což je komplexní požadavek na to, aby správnímu orgánu nebyla zatajena žádná relevantní okolnost, a to např. i změna hlášeného pobytu. K tomu je možné poukázat na judikaturu NS ČR, a to rozsudek ze dne 5. 6. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2394/2012, ve kterém bylo vyjasněno, že mj. místem "hlášeného pobytu" je bydliště fyzické osoby, ve kterém se skutečně zdržuje v úmyslu se tam zdržovat trvale, tj. v delší časové souvislosti.
19. Všechny zmíněné intence a vyslovené závěry vyvrací argumentaci žalobce, která se tak stává bezpředmětnou. Poukaz na to, že žalobce nevěděl o konání doplňujícího pohovoru jde jen a pouze k jeho tíži, neboť svoji neinformovanost zapříčinil neplněním svých povinností. *In concreto* žalobní argument „Sám aktivně správnímu orgánu donesl doklad – potvrzení o zajištění ubytování v Ch.“ je ryze účelový, což má soud ověřeno na základě jednotlivých datování, jak bylo vysvětleno výše v textu.
20. Krajský soud tak po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto je zákonné a plně přezkoumatelné, když i předložený správní spis je kompletní, což žalobce ani nerozporuje. Slabá žalobní argumentace byla řádně vypořádána, a to v mezích zákona a intencích ustálené judikatury.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).

22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. srpna 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce